

Győri Ítéltábla
Pf.IV.20.363/2017/5/I.

A Győri Ítéltábla a pártfogó ügyvéd által képviselt **felperesnek** az OBH Jogi Képviseleti Osztálya által képviselt **alperes** ellen sérelemdíj iránt indított perében a Veszprémi Törvényszék 2017. szeptember 4. napján kelt 14.P.20.171/2017/29/I. számú ítélete ellen a felperes részéről 38. szám alatt benyújtott fellebbezés folytán megtartott tárgyalás alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Köteles a felperes 15 napon belül megfizetni az állam javára az illetékügyben eljáró hatóság külön felhívására az abban megjelölt módon 119.193,- (Egyszáztizenkilencezer-egyszázkilencvenhárom) Ft feljegyzett fellebbezési illetéket. Az 51.082,- (Ötvenegyezer-nyolcvankettő) Ft feljegyzett fellebbezési illeték az állam terhén marad.

A felperes képviseletében eljáró pártfogó ügyvéd ügyvédi díjának viselése 100 %-ban a teljes peresztes felperes terhére esik.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság az ítéletével a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy az állam javára külön felhívásra fizessen meg 89.200,-Ft eljárási illetéket azzal, hogy 38.266,-Ft feljegyzett illeték az állam terhén marad.

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapított tényállás szerint a felperes egyéni vállalkozóként 2013.tavaszaén létesített megbízási jogviszonyt a ... Kft-vel. A jogviszony megszűnését követően a Kft. a felperes által 25.000,-Ft díjról és 10.000,-Ft költségről kiállított számlát nem egyenlítette ki. A felperes 36.000,-Ft megfizetése iránt előterjesztett kereseti kérelmét a Fővárosi Munkaügyi Bíróság hatáskörének hiányában áttette a Pesti Központi Kerületi Bírósághoz. A peres eljárás ezen szakaszában a felperes a céggel szemben további 1.000.000,-Ft sérelemdíj megfizetése iránti igényt is érvényesíteni kívánt. A Pesti Központi Kerületi Bíróság hiánypótlási eljárásokat követően a 8.P.85.464/2014. szám alatti, majd a 4.G.301.081/2014/2. szám alatti végzéseivel a keresetlevelet idézés kibocsátása nélkül elutasította. A felperesnek a 4.G.301.081/2014/4. szám alatti beadványát a Fővárosi Bíróság mint másodfokú bíróság visszaküldte az elsőfokú bíróságnak azzal, hogy az tartalmilag nem fellebbezésnek, hanem az eljárás szabálytalansága miatti kifogásnak minősülhet.

A felperes ezt követően a 2016. január 19-én kelt keresetlevelében az előzményi perekben elkövetett eljárási hibákra hivatkozva az így keletkezett anyagi kárának, valamint 500.000,-Ft sérelemdíjnak a megfizetésére kérte kötelezni az eljáró bíróságot. A kijelölés folytán eljáró alperes neve a 16.P.20.328/2016. számon iktatott ügyben hiánypótlást rendelt el és többek között felhívta a felperest, hogy terjesszen elő határozott kereseti kérelmet és jelölje meg konkrétan, hogy mely eljárásban, illetve eljárásokban milyen sérelmet szenvedett el az alperes részéről. A felperes a felhívásra úgy nyilatkozott, hogy összesen 1.674.395,-Ft megfizetésére tart igényt, ezen belül 1.086.875,-Ft-ban jelölte meg a Pesti Központi Kerületi Bíróság által okozott kárt, mint meg nem ítélt követelést, a bíróság ezen eljárása miatt tartott igényt 500.000,-Ft sérelemdíjra, továbbá 27.520,-Ft, a NAV által behajtott illetékre és 60.000,-Ft perrel felmerült költségre.

A 2016. október 10. napján tartott tárgyaláson a felperes a keresetét annyiban módosította, hogy alperesként a Fővárosi Bíróságot jelölte meg. A alperes neve ugyanezen a tárgyaláson a 9. sorszám alatti végzésével a pert megszüntette arra hivatkozva, hogy a felperes összesen 515.000,-Ft sérelemdíj, illetőleg vissza nem fizetett eljárási illeték megfizetésére vonatkozóan terjesztett elő kereseti kérelmet, ezért a Pp. 314. §. (1) bekezdése alapján a 2009. évi L. törvény 3. §. (2) bekezdésében írtakra is figyelemmel a Pp. 130. §. (1) bekezdés c) pontja és 157. §. a) pontja alapján a per megszüntetésének van helye. A végzés meghozatalát követően a felperes a 2016. október 21-én érkezett beadványában a döntéssel szemben „törvényességi kifogás” megjelölésű beadványt nyújtott be, amelyben sérelmezte, hogy a bíróság figyelmen kívül hagyta a permegszüntető végzésében, hogy a követelése 1.674.395,-Ft. A felperes előadta, hogy a alperes neve általi törvénysértés miatt 2016. április 1-től „újabb 500.000,-Ft sérelemdíjat” követel. A alperes neve a 12. sorszám alatti 2016. november 10-én kelt végzésében tájékoztatta a felperest, hogy az eljárási jog a törvényességi kifogás jogintézményét nem ismeri és felhívta, hogy nyilatkozzék, beadványát az eljárás szabálytalansága elleni kifogásnak, vagy a permegszüntető végzés elleni jogorvoslatnak, fellebbezésnek tekinti-e.

Ezen tájékoztatást követően 2016. november 30-án a felperes az alperes ellen terjesztett elő kereseti kérelmet, amelyben a alperes neve 2.128.445,-Ft megfizetésére kérte kötelezni azzal, hogy ezen összesen belül 500.000,-Ft-ot sérelemdíjként jelölt meg. A követelés alapjául a Pp. 2. §. (3) bekezdésére hivatkozott azzal, hogy a alperes neve az eljárása során mulasztásokat követett el, perét nem tárgyalta a soron kívüli eljárás szabályai szerint, mert a 16.P.20.328/2016. számú eljárásban a 2016. április 1-én érkezett keresetlevélhez képest az első tárgyalás megtartására csak 2016. október 10-én került sor. További 1.624.445,-Ft megfizetésére kártérítés, 4.000,-Ft megfizetésére pedig a felmerült költségek címén kérte kötelezni az alperest. E kereseti követelés ténybeli alapját abban jelölte meg, hogy a ... Kft-vel szemben 26.875,-Ft megbízási díj, 10.000,-Ft költség és 1.000.000,-Ft sérelemdíj követelése keletkezett. Ezen igényének érvényesítése tárgyában azonban a Pesti Központi Kerületi Bíróság nem döntött, keresetlevelét idézés kibocsátása nélkül jogszerűtlenül elutasította, emiatt további 500.000,-Ft sérelemdíj iránti igénye keletkezett. A keresetlevelek idézés kibocsátása nélküli elutasítása kapcsán összesen 27.520,-Ft behajtott illetékkára, valamint 60.000,-Ft költsége merült fel. Az alperesnek a per előzményei alapján ezen összegek megfizetése tárgyában marasztalnia kellett volna az előtte folyamatban lévő per alperesét, a Fővárosi Bíróságot.

Az alperes ellenkérelmében elsődlegesen a per megszüntetését, ennek hiányában a felperes keresetének elutasítását kérte. A per megszüntetése kapcsán hivatkozott a Pp. 314. §. (1) bekezdésében írtakra, érdemi védekezésében pedig kifejtette, hogy a kereseti kérelem jogalapja tisztázatlan, összecszerúséget illetően pedig nem állapítható meg, hogy milyen járandóságról és költségről van szó. Vitatta a vele szemben érvényesíteni kíván sérelemdíj jogalapját, utalva arra, hogy az alperes nem sértette meg a felperesnek a perek tisztességes lefolytatásához és ésszerű időn

belüli befejezéséhez való jogát. Hivatkozott arra, hogy a felperes a permegszüntető végzéssel szemben jogorvoslati jogát nem gyakorolta.

Az elsőfokú bíróság az alperes permegszüntetése iránti kérelmét elutasította. Ítéletének indokolásában rámutatott, hogy a Pp. 314. §. (1) és (2) bekezdése szerinti feltételek a kereseti kérelem vonatkozásában nem teljesültek, mivel a felperes az alperessel szemben nem 500.000,-Ft követelést érvényesített, hanem összesen 2.128.445,-Ft megfizetése iránt terjesztett elő igényt. A Pp. 130. §. (1) bekezdés c) pontja folytán alkalmazandó Pp. 157. §. (1) bekezdés a) pontja szerinti permegszüntetésére akkor kerülhetett volna sor, ha a követelés együttes összege nem éri el a Pp. 314. §. (1) bekezdése szerinti értékhatárt. Rámutatott, hogy az ügy érdemi elbírálására tartozó legitimációs kérdés az, hogy a követelés az alperessel szemben egyébként mennyiben megalapozott.

A Pp. 2. §. (1) bekezdésére alapított kereseti kérelmet a Pp. 2. §. (3) bekezdésére hivatkozva alaptalannak találta. Rámutatott, hogy a felperes az őt megillető jogorvoslati jogot nem merítette ki, az alperes permegszüntető végzésével szemben fellebbezést nem terjesztett elő. Ezt meghaladóan utalt arra, hogy önmagában a tisztességes eljáráshoz és a jogviták ésszerű időn belül való befejezéséhez fűződő jogot nem sérti az alperesnek az az eljárása, hogy a keresetlevél 2016. április 1-ei érkeztetése és az első hiánypótlási felhívás (2016. július 19.) között hosszabb idő telt el, mert önmagában az eljárási határidők megsértése nem alapozza meg az alapjogi sérelmet. A felperesnek az a sérelme, hogy az alperes a jogvitát érdemben nem bírálta el a fellebbezési eljárásban lett volna orvosolható. Az eredményes fellebbezést követően folytatódó perben sor kerülhetett volna a jogvita érdemi elbírálására, ebben az esetben lehetett volna vizsgálni a teljes pertartam alapján, hogy megvalósult-e a per ésszerű időn belül történő befejezésének a sérelme. A felperes kártérítési követelését az elsőfokú bíróság a Ptk. 6:549. § (1) bekezdés és 6:548. §. (1) bekezdés alapján találta alaptalannak, e körben is utalva arra, hogy a közhatalom gyakorlásával vagy annak elmulasztásával okozott kárért fennálló kártérítési felelősség megállapításának különös feltétele a rendes jogorvoslati jog kimerítése, amelyet a felperes elmulasztott. A perköltségről a felperes 30 %-os mértékű költségmentességére figyelemmel a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. és 14. §-a alapján rendelkezett.

Az elsőfokú ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen annak megváltoztatását, a kereseti kérelemnek való teljes körű helyt adást, másodlagosan annak hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítását kérte. Arra hivatkozott, hogy a törvényszék döntése nem felel meg az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdésében deklarált jogegyenlőség követelményének, az Alkotmánybíróság 72/1995. (XII.15.) AB határozatában, a 14/2002. (VIII.1.) IM rendeletben és a Római egyezmény VI. cikkében írtaknak továbbá az Európai Unió Bírósága ítéletében is kifejtett azon követelménynek, hogy a tagállam köteles megtéríteni a kárt, amelyet a tagállam végső fokon eljáró bírósága az uniós jogot sértő ítéletével a feleknek okozott. Álláspontja szerint a bíróság tisztességtelen eljárását igazolja, hogy az elsőfokú ítélet indokolási része önellentmondó, az alperes számára előnyösen egyoldalú. A törvényszék iratellenesen hivatkozott a Ptk. 6:548. §. (1) bekezdésében írtakra. A kereseti kérelmet annak ellenére utasította el, hogy lényegében megállapította az alperes perbeli mulasztását. Rámutatott, hogy az ítélet rendelkező része és indokolása a perköltséggel kapcsolatban nem felel meg egymásnak. Sérelmezte, hogy a Veszprémi Törvényszék a jelen ügyben nem járt el a soron kívüli ügyintézés szabályai szerint, a tárgyalást több alkalommal indokolatlanul elhalasztotta, az ügyében eljárást bíróságok közül egyik sem vizsgálta érdemben a 2013-ban előterjesztett kereseti kérelmét. Hivatkozott arra, hogy az alperes kártérítési felelőssége a Ptk. 339. §. (1) bekezdése, 348. §-a és 349. §. (1) és (3) bekezdése alapján megállapítható. A felperes a rendelkezésére álló jogorvoslati lehetőségeket eddig igénybe vette. A bíróságok jogellenes hozzáállásáért nem hibáztatható és nem marasztalható.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte annak helyes indokai alapján. Rámutatott, hogy az helyesen és egyértelműen tartalmazza, hogy az alperes a felperes perének megszüntetését arra a pergátló akadályra alapította, hogy a felperes által érvényesített követelés nem éri el a Pp. 314. § (1) bekezdése szerinti mértéket. A permegszüntető végzés ellen a felperes jogorvoslattel nem élt, ez pedig kizárja a Ptk. 6:548. § (1) bekezdése szerinti kártérítési igény érvényesíthetőségét. A fellebbezésben írtakkal szemben a törvényszék vizsgálta, hogy az alperes az eljárási határidőket megtartotta-e, és indokát adta annak, hogy a felperes sérelemdíj iránti igénye azért nem megalapozott, mert a perben nem került sor érdemi döntés meghozatalára, a határidők elmulasztása pedig önmagában egyébként sem valósít meg alapjogi sérelmet. A felperes támadta az elsőfokú ítéletnek a perköltségre vonatkozó rendelkezését, de nem adta indokát annak, hogy azt miért tartja tévesnek. A Veszprémi Törvényszék soron kívüli eljárását anélkül vitatta, hogy az ügyet áttekintette volna, és megjelölte volna, hogy milyen érdemi ügyintézés hiányol.

A felperes a fellebbezési ellenkérelemre tett észrevételében fenntartotta, hogy az alperes kárt okozott. Előadta, hogy az alperesnek nem alakilag, hanem tartalmilag kellett volna elbírálnia a felperes beadványait. Az alperes eljárása megsértette a 2004. évi CXL. törvény (Ket.) 1. § (1) - (3) bekezdésében, 4. § (1) - (3) bekezdésében, a Pp. 2. § (1) - (3) bekezdésében, 95. § (1) - (2) bekezdésében, 104/A. § (2) bekezdésében, 124. § (1) bekezdésében, a Ptk. 1:3. § (1) - (2) bekezdésében, 1:4. § (1) bekezdésében, 1:5. § (1) bekezdésében, valamint az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésében, és XXVII. cikk (7) bekezdésében írtakat. Hangsúlyozta, hogy a felperes beadványával kapcsolatban az alperes 2016. április 1. és július 19. között nem intézkedett. Az alperes elnöke által adott válasz nem képezheti érdemi magyarázatát az eljárási határidők és a tisztességes eljáráshoz való jog megsértésének. Álláspontja szerint az alperes nem tett eleget a Pp. 3. §-a szerinti kioktatási kötelezettségének, ezért a felperes nem tudta helyesen megjelölni, hogy beadványát törvényességi kifogásnak, vagy fellebbezésnek tekinti-e. A jelen eljárásban a költségmentesség engedélyezése tárgyában hozott végzés nem került számára kézbesítésre.

A fellebbezés az alábbiak szerint nem alapos:

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen, a bizonyítékok okszerű, a Pp. 206. § (1) bekezdésének megfelelő értékelésével állapította meg, és abból helytálló jogi következtetésre jutott. Az elsőfokú ítéletben írtakkal az ítéletábra teljes körűen egyetért.

A fellebbezésben írtakra figyelemmel szükségesnek tartja rámutatni, hogy az 1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett, az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában 1950. november 4-én kelt egyezmény (Római egyezmény) 6. cikkére a felperes közvetlenül nem hivatkozhat. A Római Egyezmény az államok számára keletkeztet kötelezettségeket az állampolgárokkal szemben, amelyek teljesítése csak az Emberi Jogok Európai Bírósága előtt kényszeríthető ki az Egyezmény II. fejezetének 32. § - 34. §-ai szerint (Fővárosi Ítéletábra 9.Pf.20.066/2017/7/II.). Az Alaptörvénynek a felperes által hivatkozott rendelkezéseinek sérelme érdemben nem vizsgálható, mert az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a felperes a Ptk. 6:549. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó 6:548. § (1) bekezdése szerinti feltételeket, a rendes jogorvoslati jog kimerítését nem igazolta. Az ezzel ellentétes fellebbezési hivatkozás iratellenes.

Osztja az ítéletábra az elsőfokú bíróság álláspontját azt illetően is, hogy a per befejezésének ésszerű időtartamára vonatkozó a Pp. 2. § (2) bekezdésébe ütköző bírósági eljárásra a Pp. 2. § (3) bekezdése szerinti igényt a felperes akkor alapíthat, ha a per érdemi döntéssel zárul le jogerősen (a Civilisztikai

Kollégiumvezetők 2015. május 18-19. napján tartott országos tanácskozásáról készült emlékeztető BH.2015/7., Győri Ítéltábla Pf.V.20.072/2015/14/I.).

A jelen per tárgyául szolgáló alperesi eljárás a 2016. január 19-i keresetlevél alapján indult, erre figyelemmel a jelen eljárásban az elsőfokú bíróság által is meghivatkozott 2013. évi V. törvény, és nem az 1959. évi IV. törvény (rég Ptk.) alkalmazandó a 2013. évi CLXXVII. törvény (Ptké.) 1. §-ára, 8. § (1) bekezdésére és 50. § (1) bekezdésére figyelemmel. Ezért a fellebbezésben a régi Ptk. 339. §-ára és 348. §-ára alapított érvelés sem foghat helyt.

Alaptalan a felperes fellebbezése azt illetően is, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása önellentmondó, értelmezhetetlen és iratellenes. Megjegyzi az ítéltábla, hogy a felperes az iratellenességet illetően az elsőfokú bíróság által szöveghűen felhívott a Ptk. 6:548. § (1) bekezdésére hivatkozott. Ugyancsak alaptalanul sérelmezte a felperes, hogy a költségmentesség tárgyában hozott végzést az elsőfokú bíróság számára nem kézbesítette. A törvényszék 14.P.20.171/2017/8/I. számú végzése az elsőfokú iratok között elfekvő tértivevény szerint felperes részére 2017. március 18-án kézbesítésre került. Helytállóan hivatkozott arra a fellebbezési ellenkérelmében az alperes, hogy a jelen perben eljáró bíróság eljárásának soron kívüliségével kapcsolatban a felperes előadása semmilyen konkrétumot nem tartalmazott. Megjegyzi az ítéltábla, hogy az elsőfokú eljárás során a felperes által az eljárás elhúzódása miatt előterjesztett kifogást a Győri Ítéltábla a Pkif.III.25.689/2017/2. számú, az elsőfokú iratok között 28. sorszám alatt fellelhető végzésével 2017. július 13-án elutasította. Részben alaptalan az a fellebbezési érvelés, mely szerint az elsőfokú bíróság a peröltségről ellentmondásosan döntött, az elsőfokú ítélet rendelkező része az indokolásban kifejtettekkel nem áll összhangban. Az elsőfokú ítélet indokolása helytállóan tartalmazza, hogy a felperes pereszes lett. Az elsőfokú ítélet 5. oldalának utolsó bekezdésében írtak annyiban szorulnak pontosításra, hogy a bíróság nem az alperes, hanem a felperes számára engedélyezett 30 %-os mértékű költségmentességet. Az elsőfokú bíróság ítéletének rendelkező részében írtak ennek megfelelnék, a törvényszék a felperes részleges költségmentességére figyelemmel rendelkezett a feljegyzett elsőfokú eljárási illetékről.

Mindezekre figyelemmel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta. A másodfokú eljárásban pereszes felperes a 30 %-os részleges költségmentességére figyelemmel a Pp. 239. § és Pp. 78. § (1) bekezdése, a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (1) és (2) bekezdése, valamint 14. §-a alapján köteles a feljegyzett fellebbezési illeték 70 %-át az állam javára megfizetni, míg a további feljegyzett fellebbezési illeték az állam terhén marad. A felperes képviselőjében eljáró pártfogó ügyvéd ügyvédi díjának viselése tárgyában az ítéltábla a Pp. 87. § (2) bekezdése alapján határozott.

Győr, 2018. március 7.

Dr. Zámbo Tamás sk.
a tanács elnöke

Dr. Szalay Róbert sk.
előadó bíró

Dr. Mészáros Zsolt sk.
bíró

A kiadmány hitelül:
Kiadó:

